

Arrest

nr. 260 748 van 16 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 4 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 maart 2021.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 15 september 2016 in Spanje internationale bescherming heeft verkregen. Verzoeker betwist deze vaststelling niet.

3. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Spanje verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Spanje.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoeker, die een beschermingsstatus geniet in Spanje, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoeker er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de beschermingsstatus van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Spanje van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Spanje verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Spanje, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermd en dat de tekortkomingen in Spanje, waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling

die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Spanje verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Spanje. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar algemene informatie, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt nog dat het absurd is dat hij naar Spanje dient terug te keren om het leven "als vluchteling te ervaren, en niet als asielzoeker". Hij verwijst hierbij, buiten het aanhalen van algemene rapporten, naar de ervaringen die zijn familie heeft gemaakt in Spanje, en stelt dat op die manier is aangetoond dat hij ook als vluchteling niet voldoende beschermd zal zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn betoog echter geen afbreuk doet aan de motieven hieromtrent. In de bestreden beslissing wordt omtrent het verschil tussen verzoekers ervaringen als een begunstigde van internationale bescherming het volgende gesteld: "Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Spanje, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties, namelijk moeilijke levensomstandigheden in de opvangcentra, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Spanje betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden, temeer aangezien u deze lidstaat reeds verlaten hebt nog vooraleer u kennis hebt genomen van de bescherming die er u verleend werd.". Omtrent de verwijzingen naar de ervaringen van verzoekers familie in Spanje luidt de bestreden beslissing als volgt: "Wat betreft de problemen die uw moeder en twee zussen zouden hebben gekend nadat ze uit Duitsland dienden terug te keren naar Spanje, dient opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis dient te worden onderzocht, waardoor de omstandigheden waarin uw moeder en zussen zich bevonden, nadat ze Spanje vrijwillig hadden verlaten om naar Duitsland te gaan en werden teruggestuurd, niet worden meegenomen in de beoordeling van uw verzoek. Het betreft immers hun persoonlijke omstandigheden die in de context eigen aan hun verhaal dienen te worden begrepen. U haalt overigens géén persoonlijke ervaringen aan om moeilijkheden op vlak van (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, tewerkstelling of integratie te staven. Dienaangaande dient opgemerkt dat, gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid dit géénszins volstaat om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Spanje te weerleggen. Ook dient nogmaals te worden benadrukt dat de vaststelling dat u voor de toekenning van uw status Spanje reeds verliet, niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Spanje om te bouwen en uw rechten te doen gelden.". Verzoekers betoog kan dan ook niet worden aangenomen.

5. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Spanje."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 4 maart 2021, voert verzoekende partij aan dat zij niet betwist dat de Spaanse autoriteiten haar internationale bescherming hebben verleend. Verzoekende partij benadrukt echter dat er in haar geval geen sprake is geweest van een individuele analyse. Zij vervolgt dat haar situatie in Spanje zeer moeilijk was en er geen effectieve bescherming was. Zij licht toe dat er geen opvang was, geen tewerkstelling en geen integratie mogelijkheden. Zij benadrukt nogmaals dat er geen sprake is van bescherming en zij dan ook de Belgische overheid vraagt om internationale bescherming. Tot slot wijst zij erop dat haar familie in België verblijft.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die hetgeen in voormelde beschikking en de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar situatie wordt vastgesteld in een ander daglicht kunnen stellen.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij op algemene en allerm minst ernstige wijze voorhoudt, wordt er *in casu* wel degelijk en afdoende rekening gehouden met en een individuele analyse gemaakt van haar persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming, waarbij dient te worden beklemtoond dat verzoekende partij ter zitting uitdrukkelijk aangeeft niet te betwisten dat de Spaanse autoriteiten haar internationale bescherming hebben verleend.

Zo wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er in de bestreden beslissing terecht op dat, hetgeen dient te worden benadrukt, verzoekende partij Spanje niet veel later nadat zij er internationale bescherming heeft verzocht, heeft verlaten. Verzoekende partij is blijkens haar verklaringen en de informatie in het administratief dossier Spanje binnengekomen in en heeft er om internationale bescherming verzocht in april 2016, doch ze heeft Spanje, zo verklaarde zij uitdrukkelijk ten aanzien van de commissaris-generaal tijdens haar persoonlijk onderhoud, een maand later al verlaten. Op 15 september 2016, wanneer verzoekende partij dus al een tijd weg was uit Spanje, hebben de Spaanse autoriteiten verzoekende partij internationale bescherming toegekend, zo blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier.

In de bestreden beslissing wordt dan ook op goede grond het volgende geoordeeld, motieven die eerder al in voornoemde beschikking werden hernomen en waarbij werd vastgesteld dat verzoekende partij er niet in slaagt hieraan afbreuk te doen: *“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Spanje, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties, namelijk moeilijke levensomstandigheden in de opvangcentra, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Spanje betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden, temeer aangezien u deze lidstaat reeds verlaten hebt nog vooraleer u kennis hebt genomen van de bescherming die er u verleend werd.”* (eigen onderlijning)

Voorts wordt in de bestreden beslissing eveneens op goede grond opgemerkt dat *“Wat betreft de problemen die uw moeder en twee zussen zouden hebben gekend nadat ze uit Duitsland dienden terug te keren naar Spanje, dient opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis dient te worden onderzocht, waardoor de omstandigheden waarin uw moeder en zussen zich bevonden, nadat ze Spanje vrijwillig hadden verlaten om naar Duitsland te gaan en werden teruggestuurd, niet worden meegenomen in de beoordeling van uw verzoek. Het betreft immers hun persoonlijke omstandigheden die in de context eigen aan hun verhaal dienen te worden begrepen. U haalt overigens géén persoonlijke ervaringen aan om moeilijkheden op vlak van (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, tewerkstelling of integratie te staven. Dienaangaande dient opgemerkt dat, gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid dit géénszins volstaat om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Spanje te weerleggen. Ook dient nogmaals te worden benadrukt dat de vaststelling dat u voor de toekenning van uw status Spanje reeds verliet, niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Spanje om te bouwen en uw rechten te doen gelden.”*

Verzoekende partij slaagt er geenszins in hieraan afbreuk te doen of er een ander licht op te werpen. Waar zij ter zitting op algemene en niet in het minst onderbouwde wijze laat gelden dat haar situatie in Spanje zeer moeilijk was en poneert dat er geen effectieve bescherming was en evenmin opvang, noch tewerkstelling of integratie mogelijkheden, beklemtont de Raad dat verzoekende partij Spanje reeds heeft verlaten voordat zij er internationale bescherming heeft verkregen. Verzoekende partij heeft niet één dag als begunstigde van internationale bescherming in Spanje doorgebracht/gewoond en geleefd, zodat voormelde uitspraken niets meer dan holle, blote beweringen zijn die niet op enige eigen concrete en persoonlijke ervaring is gesteund, laat staan op enige concrete poging van harentwege om in Spanje de aan haar beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen te laten gelden. Haar argumentatie dienaangaande ontbeert dan ook, net als elke feitelijke grondslag, alle ernst en kan derhalve geenszins worden aangenomen.

Verzoekende partij komt voor het overige niet verder dan te herhalen dat haar familie in België verblijft, zonder dat zij echter ook maar enigszins ingaat op, laat staan een poging onderneemt om hetgeen hierover reeds eerder uitgebreid werd opgemerkt in een ander daglicht te stellen. Aan die betreffende vaststellingen (in de bestreden beslissing en voormelde beschikking) wordt dan ook geenszins afbreuk gedaan.

De Raad herhaalt en benadrukt de grond in de beschikking van 4 maart 2021 waar, met verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie, wordt gewezen op het feit dat het *“aan de verzoeker toe”* komt *“om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.”* Zoals eerder in voormelde beschikking werd vastgesteld, blijft de verzoekende partij desbetreffend geheel in gebreke.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Spanje.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS